

Kære dagbog

Det er over en måned siden, jeg sidst har set nogle af mine venner. Alt skete så pludseligt. Da vi først fik afvide at vi ikke måtte komme i skole, tænkte jeg det nok ville vare et par dage, men da jeg snakkede med mine forældre, var jeg indforstået med at det her er mere end bare en lille ferie. Inden den her nedlukning af Danmark, var jeg ikke selv bevidst om at corona også ville nå til os. Men så skete det. Fra den ene dag til den anden, blev min hverdag helt anderledes. Ingen aftaler med venner og veninder, ingen håndbold og ingen normal hverdag. I starten var jeg glad for en lille ferie men nu er jeg ved at kede mig ihjel.

Min kæreste og jeg har været sammen siden nedlukningen, så jeg har heldigvis haft ham at være sammen med. Vi går hinanden nogen gange på nerverne, men det tænker jeg ikke kan undgås når vi er sammen uafbrudt. Men alt i alt er jeg rigtig glad for at han er her hos mig. Mine forældre arbejder stadigvæk for at holde deres firma kørende, men min søster og hendes kæreste er kommet hjem til os. Vi kan heldigvis sove længe og det synes jeg er dejligt. Så når vi alle er vågne laver vi lektier. Jeg synes det okay at lave lektier pt for så har man noget at give sig til, men det er dog meget svære at koncentrere sig og nogen gange er der også rigtigt mange lektier at se til. Min kæreste og jeg prøver også og gå en masse ture eller spiller spil ude i haven, når vi er færdige med vores lektier. Når mine forældre kommer hjem fra arbejde laver de aftensmad, og så plejer vi nogen gange alle sammen at spille et spil sammen for at lave lidt noget andet. Men jeg kan virkelig mærke, at jeg er ved at blive skør i hovedet af at alle mine dage er ens. Jeg plejede at være sammen med venner hverdag og være rigtigt meget i min håndboldklub. Nogle af mine andre venner er stadig sammen, men den mulighed har jeg ikke. Min kærestes far er ekstra udsat for at få corona, og vi besøger også tit ham. Så hvis jeg er sammen med folk, kan jeg ikke være sammen med min kæreste ellers så kan han ikke være sammen med hans far, og det synes jeg ikke at jeg kan tillade mig. Så derfor har jeg kun set to af mine veninder på afstand i over en måned.

Jeg synes pt det er svært og se en ende på det her, og hvornår det hele bliver som det plejer. Jeg tror dsv ikke det er lige foreløbig, men jeg ønsker inderligt at jeg snart må starte i skole og at min hverdag kan blive normal igen.